

SLAGTRYK · FEBRUAR 2013

Slagtryk
Tidsskrift for digte og kortprosa

nr. 1 - 2013

Ansvarshavende redaktion

Erik Scherz Andersen, Lasse Skjold Bertelsen og Mia
Kirstine Voss

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Forfattere

Leif Achton-Lynegaard, Anders Nissen Bonde, Cindy
Linn Brown, Tine Høeg, Marie Melchiorsen, Laura
Laurent, Victor Boy Lindholm, Carsten Müller Nielsen,
Anna Møller og Thomas Bach Skaarup.

Udgiver
Kronstork

ISSN
1904-8165

Forside
Giuditta R

Opsætning
Erik Scherz Andersen

Copyright
Forfattere & Slagtryk

Først publiceret:
<http://www.slagtryk.dk/category/13-02/>

Tine Høeg

Det er vinter, ingen behøver være lykkelige

Harvey kommer for sent til bussen, han har stadig problemer med benene.

Tildes kæreste er glad for asiatiske piger, hvordan skal Tilde komme til at ligne en asiat?

Carsten kan se på børnene, at de også har bemærket, at hosten er blevet værre.

Karina ved godt, at hun er den grimme tvilling.

Inger glemmer alt om den ekstranøgle.

Sannes ører består mestendels af brus, det bryder Søren sig egentlig ikke om.

Ulla holder fast i sit standpunkt.

Sandra vil gerne være sådan en slags pige, der går med knaldrød læbestift.

Randi læser, at isolation kan sammenlignes med tortur, hun skulle have kælet mere med kaninen.

Frederik står og venter på, at Tanja skal vinke fra vinduet.

Helle håber, at nogen lægger mærke til hendes røgring.

Poul har poesien.

Henrik kan slet ikke kende sig selv, da han endelig finder et spejl.

Lisette lader sin cardigan hænge over stoleryggen, selvom det trækker fra vinduet.

Charlotte vil nu kun kalde det et dask.

Frank føler medlidenhed med hunden.

Kims mor siger, at Kim ikke kan gøre for, at han kommer fra Korea.

Jørgen fortryder den formulering.

Martin har virkelig svært ved at vænne sig til lugten.

Lars vender på en tallerken, da døren bliver lukket.

Thomas kan ikke spise fisk uden at tænke på Trine.

Pia hører P3, hun har ikke set cyklisten.

Lone skulle aldrig være begyndt at barbere.

Joakim kalder arrene en pigmentforandrings sygdom.

Rolf går ud og tager billeder af regnen.

Victor Boy Lindholm

Stimorol

Jeg synes at din ånde er en enormt fin ting, at du skal passe godt på den, og at du skal tage din ånde med hjem, gemme den i dynerne, mens du snakker roligt til den og fodrer den med stimorol. Jeg føler, at din ånde gør mig en gestus når den ånder mig i nakken, den minder mig om, hvorfor man kysser uden grund, og jeg ved ikke, hvordan jeg fortæller din ånde, at jeg er jaloux. At jeg misunder din ånde, at den bor i din mund.

Fest-forbi-fleece

jeg synes, at de hjemløse er begyndt at se godt ud i deres fleece , at jeg misunder dem deres hus-forbi-fleece. Jeg siger, at jeg har et ironisk forhold til hus-forbi-fleecen, at den kan blive den samme som 90'er-irma-trøjen. Du siger at jeg er upassende, at der ikke er noget sjovt ved at sælge hus-forbi eller ironisk eller interessant og at hus-forbi aldrig bliver irma. Du bliver vred og vrider dig underligt på stolen, jeg siger at det er en flot fleece, en festfleece, og at jeg kunne se mig selv i trench coat og fest-forbi-fleece, du siger, at jeg er tragisk, og jeg siger selvfølgelig mens jeg tænker, at hvis jeg fik en ville det blive en lille revolution.

Laura Laurent

I går var det anderledes
er du ok

haven klæder sig af / ud / på

det er den samme smag
i sengen mandag morgen mandag formiddag
eftermiddag

hun smækker med døren

trykker F4: seks grader
toget kører lige straks
jeg prøver otte skjorter
lavet af vat
propper dem i munden

nulrer huden mellem fingrene
forsøger at måle fedtprocenten
kaffen hænger i ganen
som en drypstenshule
som drøblen

gudskelov for tungeskraberens

mine sidste tre måltider
bestod af havregryn
rosiner
græskarkerner
mælk
kokosflager ikke
nej flager slet ikke

vi cykler ad Vesterbrogade vind
Crémant du Jura maltkiks

kulørte lamper hiver i smilebåndene

om morgenen

da vi kom hjem fra byen og skulle kneppe
flåede jeg betrækket af dynen
og hamrede det op foran vinduet
s o l e n e r e n l i s t e p i k

Carsten Müller Nielsen

Det samme mønster

SOSU-assistent Bodil Brix så for sig, sagde hun ved afdelingens ugentlige p-møde den fredag efter begravelsen, hvordan Rolf Hannibal Hansen i nr. 7. F. i plejehjemmets tilbygning med beskyttede ældreboliger ville forsvinde væk, som hun sagde, nu hans kone, Norma, var gået bort. Han kunne da slet ikke forstå det. Hvor var hun henne? Hendes tøj hang i skabet. Hendes sko stod stadig på måtten ved døren. Flere gange om dagen, fortalte hun, måtte de fortælle ham, at hun var gået bort, at hun ikke kom tilbage, om han da slet ikke kunne huske, de havde jo været til begravelse, om han da slet ikke kunne huske det, og hver gang blev han lige ulykkelig, fortalte hun, og så var det tid til et toiletbesøg, og straks hun havde fået ham tilbage ind i lænestolen igen, fik han øje på Normas morgenkåbe eller på halskæden der lå der i frugtskålen, og så begyndte han igen, og hun svarede igen, og han græd igen.

Bodil Brix havde været i plejen i snart 30 år, og de kendte jo alle sammen det mønster, det havde de set så tit, når ægtefæller blev alene tilbage, men til trods for hendes mangeårige erfaring med relations- støtte- og plejefunktion, havde hun dog ingen anelse, sagde hun bagefter (og gentog det flere gange), da han var borte, og de gik og fjernede de sidste ting i lejligheden, inden rengøringen tog over.

Det var begyndt en fredag, hvor hun sammen med en praktikant var kommet ind for at få Hr. Hansen i bad. Hun så det med det samme. Hans hud lyste svagt i værelsets mørke vintermorgen, og snart efter begyndte Hr. Hansen, fortalte hun, helt bogstaveligt at forsvinde, han skrumpede, blev mindre og glimtede som en tavs lille sværmende engel. Og så en dag åbnede hun døren til lejligheden og Hr. Hansen var blevet så lille, så helt lillebitte og lysende, at de vinger der de sidste par uger var begyndt at vokse frem, kunne bære ham. Uden et ord til forklaring hang han deroppe under loftet ved siden af den nikotingule loftslampe og kiggede ned på hende. Han så næsten ud til at forsvinde i sin grønne uldvest, men sutskoene var små, tænkte hun, næsten som dukketøj. Hun trak hurtigt døren til, så han ikke skulle flakse ud på gangen. Det havde hun engang haft en undulat, Sofus, der havde gjort, og ham havde de aldrig set igen, og hendes far havde sagt, den nok var blevet taget af katten. Hun kaldte på ham, Rolf, sagde hun blidt, og Rolf Hannibal Hansen sværmede ned og satte sig på hendes pande, i

hendes grå pandehår. Netop da besluttede Bodil Brix, at tiden var inde til at meddele kommunen, at Hr. Hansen var gået bort, var fulgt efter sin kone, for sådan er det, ville hun sige, I kan roligt give pladsen videre til de næste i køen til en beskyttet ældrebolig, det her har vi set så tit, med de gamle, dem der lever sammen et helt liv som mand og kone, det er det samme mønster hver gang, de kan ikke rigtig selv, forstår I nok, når de bliver alene, når de bliver forladt, og åbnede vinduet.

Anna Møller

Stikbold

Vi ved godt alle sammen, at vi ikke skyder efter Malene. Hvorfor hun overhovedet er kommet med i spillet virker fuldstændig hen i vejret, for alle ved, at der er ingen, der vil skyde efter hende. Når der er ingen, der vil tale med en, så er der sgu nok heller ikke nogen, der vil lege med en, det burde hun kunne sige sig selv.

Vi er næsten hele klassen i buret, kun Albert er uden for buret, men han har også astma. Han har hægtet langefinger og pegefinger på hver hånd fast i burets bredmaskede hønsenet og står og hænger lidt i de fingre. I bukselommen kan man ane omridset af en inhalator, som han trykker på og suger luft ind fra flere gange om dagen. Albert har svamp i munden fra inhalatoren. Han ville gerne være med, men han kan ikke, han pruster for meget, så det er okay. Men at Malene er med, det virker fuldstændig vanvittigt. Der er ingen, der har bedt hende om at være med, der er ikke nogen, der alligevel gider lege med hende, hvorfor tror hun så, at vi gider have hende med til stikbold?

Vi bruger en orange basketball nede fra idræt. Lars og Mads er bedst til at skyde, de rammer altid på skinnebenet eller i ryggen, så man ikke kan gribe bolden. Der er altid nogen, der får blå mærker, men det er bare sejt, men mest hvis det er en af drengene, der slår sig.

Susanne ryger først, men hun er også den tykkeste. Mads rammer hende i venstre knæled bagfra, så hun bukkes sammen i kroppen og lander hårdt på asfalten med sit venstre knæ. Vi kan ikke lade være med at grine. Det bløder lidt. Thomas griber på Lars, så han er ude, Mette får bolden i hovedet, så den hopper ud ad buret. Vi kalder på Leif, han er gårdvagt og kaster den ind i buret igen, så den rammer smukke Lene på overarmen. Det, synes vi, er lidt strengt og rækker tunge ad Leif, da han vender sig om. Han er børnelokker, så vi tør ikke råbe noget efter ham, så står han bare og venter efter timerne.

Der er ingen, der vil skyde efter Malene. Hun løber rundt og prøver at fange bolden, men hun får den ikke. Hendes klamme, lange hår dasker efter hende, når hun skifter retning i sit løb og griber ud i luften efter bolden. Frederik snupper den lige for øjnene af hende, ha!

Frederik tøver, kigger fra Thomas over midten og hen på pigegruppen, skifter vægten over på højre ben og skal til at kaste over mod pigerne. Mads tager chancen og kaster sig ind mod Thomas, slår sin knyttede højrehånd ned mod bolden, så Thomas taber den ud ad hænderne, og den hopper fra asfalten og op i Mads' favn. Mads tøver ikke, han skyder hurtigt basketballen direkte ind i ansigtet på Thomas og griber den i det bratte rekyl, idet bolden rammer Thomas' næse og hopper tilbage mod Mads. Thomas begynder at bløde ud ad næsen, der løber en mørkerød linje fra næseboret og ned mod læben, og han skal lige til at græde, kan man se.

Mads vender sig hurtigt om. Han går efter pigerne nu. De hviner og spredes fra den gruppe, de har stået i, løber i hver deres retning. Mads peger med venstre pegefinger på Sandra, der er rødhåret, og skyder med den højre bolden i retningen af hende skinneben. Smak. Bolden triller tilbage i hans retning, og han samler den op og skyder igen. Smak. Han får Louise lige i baghovedet, idet hun løber hen mod udgangen af buret. Mads udraderer gruppen af piger en efter en, indtil der kun er klamme Kamilla og så Malene tilbage. Vi står oppe langs burets kant og holder os oppe i det bredmaskede hønsenet med fingrene. Vi hujer. "Kom så, Mads! Skyd dem! Jaaaa, lige i hovedet!"

Mads vender kroppen mod klamme Kamilla. Hun ved godt, at det er hende, han går efter, men hun kan ikke bare give op sådan uden videre. Det ville være taberagtigt. Hun står nede i det højre hjørne, Malene står i det venstre. De kigger på hinanden. Mads træder et skridt frem, trækker hurtigt bolden tilbage udstrakt i højre arm, jublen stiger i lydstyrke. Nu kommer det. Dødsstødet. Først klamme Kamilla og så Malene, som aldrig skulle have været med i første omgang og som knap nok fortjener at blive ramt. Vi håber, han går efter hovedet, sådan et hårdt skud lige direkte på næsen eller læben, der hæver op, så de ikke kan tale ordentligt resten af dagen. "Mjeg hedder Mjalene", hahahah hvor ville hun bare blive til grin!

Mads skyder med fuld styrke bolden i retning af det højre hjørne. Han strækker sin hånd ud, så bolden får den sidste kraft med sig i stødet, han sigter, skyder og rammer en meter foran klamme Kamillas blå sko. Bolden hopper op mod klamme Kamilla, efter den har ramt asfalten, hun stikker hurtigt begge arme ud og griber basketballen, idet den når hendes bryst. Tilskuerne holder vejret, Mads er stivnet i sin skydende bevægelse. Kamilla holder med fingrene et stramt greb om bolden, da hun vender rundt på sine blå hæle mod det venstre hjørne af buret, lader sine fingre skyde bolden afsted i et præcis skud, der rammer Malene direkte på overlæben.

Oktober

Den dag, jeg får at vide, det har spredt sig til din hjerne, tager jeg ud i Kongens Have. Det er sidst i oktober, og der ligger kastanjer og nedfaldne, røde blade over det hele. Jeg går ind i midten af haven tæt på springvandet med drengen og svanen og begynder at lede. Mange af kastanjerne er blevet samlet op allerede, jeg finder en håndfuld, der alle er revnede og stopper dem i lommen. Jeg sparker til bladene, jeg finder fem blade med gule og orange og røde toner, dem lægger jeg fast sammen og stopper i baglommen. De er kølige og lidt klamme i bukselommen.

Jeg går en runde til i haven, der er ikke flere kastanjer. Der har nok været en børnehave. Jeg kigger op fra jorden. Inde ved slottet er der plantet store kastanjetræer inde bag gitteret ud mod Gothersgade, neden for dem ligger fede og glinsende kastanjer og tigger om at blive samlet op. Jeg ved, de er glatte og mørkebrune ligesom en fedtet avocadosten, tunge og på en og samme tid en slags affaldsprodukt og et forsøg på forplantning. Træet har jo givet slip på dem, kastanjerne, og på sin vis virker det både, som om jeg gør træet en tjeneste ved at samle dem op og som en forbrydelse mod træets videre livsførelse og forplantning.

Min far gik altid med en kastanje i lommen, en kastanje, en piberenser og en lille figur af en trold. Den hed Lilletrold.

Jeg går ud af haven og langs gitteret og hen til porten, hvor der står en militærmand eller en garde eller hvad han er. Han har en riffel hvilende mod sin højre skulder og arm, han begynder at gå frem og tilbage foran den åbne port. Jeg går hen til ham. Jeg arbejder inde i kirken, siger jeg, vi får altid lov til at samle kastanjer, når det er efterår. Han kigger på mig og kommer tættere på. Han vil have, jeg gentager. Jeg kommer inde fra kirken, siger jeg. Må jeg godt samle kastanjer? Soldaten kigger på mig. Det fik vi også lov til sidste år, siger jeg. Soldaten går væk fra mig og trykker på en knap på sin walkie-talkie. Han taler med sin overordnede, kan jeg se. Han gentager. Ja, hun er fra kirken, siger han. Jeg kigger ned på mine sko. Der er mudder på. Nej, det er bare kastanjerne, siger soldaten i sin walkie-talkie og lytter på svar. Der er mudder på begge mine sko. Du kan ikke samle kastanjer, siger soldaten. Han står helt tæt på mig, jeg kan næsten røre ved hans gevær.

Nede i min lomme har min højre tommelfinger fået listet noget af den ødelagte kastanjes skal af, gravet sig ind til det hvide indre, den fede kerne, madpakken,

som det lille ny træ skulle leve af. Jeg borer min negl ind i kernen, så den flækker og fra den løber tusinde tårer.

Cindy Linn Brown

Output

Herlighederne røres sammen det gælder om:
at stå med ansigtet mod døren på vagt
mod nye stier, gamle åbninger vi krydser
fingre for hinanden og vores resultater

en sagte varme en lodden ild et økonomisk output al vores rædsel
hælder vi ned i suppen som vi slubrer i os så løssluppet senere på aftenen at vi
ikke kan falde i søvn

min strømafbrydelse gav udfald
langt ind i din sommer og bliver ved med at vise sig
i det trådløse netværk i køkkenet vi drømmer om
en køkkenø i rå mursten hvor vi snitter
porrer og stirrer stift ud i rummet enkelt og stilfuldt
og med masser af rummelige detaljer
vi ser så knaldgodt ud som vi står der
og rører og smager til
ingen kan se os
bagfra det skræmmer os ikke

Thomas Bach Skaarup

En trommeslager

En trommeslager
går skindbersærk
A. Jodorowsky
piner sine statister
særligt Jesus
en karriere smuldrede
under trehundrede visioner
og det hellige bjerg

carte blanche til
fantomer, rekvisitter
et nybarberet kvindehoved
mine skuldre trækker
sig sammen jeg
kigger efter dørgang
A. Jodorowsky
palindromstøberen
på levende kulør

digteren skal beskrive
det de levende ikke
kan se
A. Jodorowsky
stjæler musik
fra syv orkestre
i baggrunden, på
to fladskærme
højt over
de dansende

Vadeheste

Vadeheste krydser
fodboldbanens
svømmende spejl
hovslag, cirkler
breder sig fra ben
og ud

blikhuse rådner
i ring
flodskrald, dynger
liggende i forgrunden
som penselstrøg

glashøjder
over røggens
raslende lærrede
lungesplint, vejret der
ikke trækker
i bund

gaden flyder
riflet ind i
et nyt delta
tungekys, hænder
om et
nikkende hoved

Rundt sving

Rundt sving
omkring og forbi
en lavtliggende
fragtpram: snuden
kun akkurat
synlig
over vandet

Slyngplanter voksende
på væltede løvtræer
tunge grenes raklekys
i krusninger: mellem
spredte siv
et hvidt kors
uforsønt

Svajende telefontråde
åben flodmunding
en storby agterdiset
nu kun pælehuse: mariafigur
på græstangen
hilsende rød
fiskerjolle

Gemte rosenbuske
eller på afstand
æbleglimt
forstoppelse: glemte
laxativer, så!
morgen mod
nye Uruguay

Hemmelige laguner
bag sammenfaldne skure
pilrådden stinkesø
unævneligt: master
bryder vandets
atlaskflade, ikke
sunkne skibe, vel,
men noget gemt

Tangets bundfald
svømmetag mod
bådtoiletet
det gælder om: at redde sig
i land
jegets kødmave æltet
i hvidt brød og sukker

Endelig udstævning
fra Argentina
postkort under huden
blodfattig: sukkerkanyle
konstante suk
fra båsen
en mand der sammenbidt
venter på miraklet

Digteren stadfæstet
i pluralfærd
båden vuggende dumt
ustadigt: kvinder
der læner
sig syge
mod rælingen

Stadig dette
uimodtagelige karamelvand
døsig nægtende

Atlanterhavet: friskhed
på dækket
men saltløs
luft

Intet modstrittende
pandehår
solstråler bryder gennem
skymassen: tegner
småbølgerne op
i lange
flade strimler

Land! friske stempler
unægtelige som
punkter i bevisførelsen
hjemsendelse: stadig
uklart lurende
indsejlingens klang og
formiddags rolige buffet.

Anders Nissen Bonde

Disse orange overgange, ubevogtede membraner, siden optrævles musklen til tråde, først tigger jeg lunser under bordene, denne forfaldne konstruktion af på hinanden følgende stadier, døre mellem kødede tilstandsformer, reciprokke talrækker, derefter fulgte dagene med cigaretter i regnvejret, jeg størkner og fordamper, falder ned igen og stiger op, er hund og menneske, protozo og granit, tilbringer et andet af sekunderne med at flimre, reproducere, udmagres, vi er cellekravling, en temperatur, disse pumpende blodårer, nær ved ikke at sprænges, alting går med at stivne, ydmyges, forsvinde igen og dukke op som en du ikke kunne kende, igen, med disse øjne fulde af åreknuder, fulde af fedtklaser, stikkelsbær og dis, jeg vælter, forulempes, skifter ham og udfases, alle disse indtryk der overlapper og radbrækkes nedefra, bølger af apoptoser og røgringe, hele tiden en biologisk rytme der banker sig ind i os, dette blik der får ting til at forsvinde, vi ser kun indtørrede vandmænd i sandet på stranden, vi vender os om og kigger allerede forgæves, kigger igen efter aftryk på opløste hænder.

En februar dag i den gullige sne

Vi bevæger os ud af os selv, bevæger os som blodet i et transplanteret ansigt. Og midt på motorvejen ligger du nøgen og spræller, slikker den saltede asfalt, de osede vejstriber. Du køres over og falder mod gruset igen, du drikker fra udstødningsrørene, kæler for rustpletterne. Man ser dig i bagruden i en sky af sod, man ser dig sove under autoværnet, kravle mellem vejbaner. Du ligger i grøfttekanten, gløder, bortvendes og forsinkes. Man ser deres kærtegn, blandinger af blod og cement, man ser din hvide hud og de røde sår. Disse katatonier, disse hudafskrabninger, disse dage hvor vi levede af den gullige sne i vejkanten. Men vi bevæger os aldrig tilbage igen, vi bevæger os som blodet i et transplanteret ansigt, lag af fedt og vand der langsomt finder på plads, bevæger os som transport over membraner, som bakterier i et elektronmikroskop.

Leif Achton-Lynegaard

SORTVINGE NAT

sløvsindet blafrede som
en klud i vinden mod
skurets spinkle træ skelet
over under fladen
dansede pigen uden
ansigtstræk i hvid kjole
snefnug kildede hestens
næse på moderens
tatoverede ryg
billedets nederste højre
hjørne var skamferet
her slap Alvoren ind

Marie Melchiorson

*

De trælår vi tæller at have tilbagelagt, har dannet ringe i vande som til sidst ebber ud. Floder flyder, tiden går, og jeg kan ikke huske, hvad jeg lærte om den hånd på låret, når alt er relativt, og jeg ikke længere mærker mit ben, men dit jeg ved ikke hvor længe, hverken du eller jeg så ud. Jeg tror at du var en anden.

*

Træerne svajer som mundvige. Et udtryk vi omsætter i tandkødet der opbygger det hus vi er gjort af. Træerne var bare forbigående, der i farten fralagde sig alt ansvar og blev min hukommelse. Sådan bliver jeg til palæer og finder ikke længere min stemme, men en vig der løber hen over læberne til modsatte gavle.

*

De tovværk, der holder det hele oppe; teltet, urværket og de dødvåde skyer, de er farlige at holde om uden handsker, og jeg graver mine tæer ned i savsmuldet for at have noget at stå imod med. Fra søsat til iscenesat på et øjeblik, og hvad hedder den skammel med det rød-hvide mønster som elefanten sætter sin fod på. Hold-kæft-bolsjet smelter på tungen og før jeg ved det, råber jeg igen til publikum at de er mine. Damer og herre. Dette fantastiske show er til for dem og dem og selvfølgelig ikke for elefanten, men hjem vil den ikke, for den kender ikke retningen. Når jeg har lært at famle i spotlight, kan knuden til tæppet bindes, så det ikke falder ned i udgående statister. Der er ingen grænser for gribeteknikkers udfoldelse, og det bliver set, og der bliver klappet så vi slet ikke kan holde op igen. Du godeste, elefanten har tabt sit bogstav, og nu forstår ingen pointen. Men straks former den med snablen, og alt er endnu sjovere end planlagt. Sikken en.

*

Et hår at krumme. Et brød at klippe. Et bjerg at kæmme.

*

Det veksler. I vejret, i jobbet, i forholdet. Frem og tilbage. Noget med poler. De smelter og lader oversvømme, mens jeg veksler og veksler til mønter at give tilbage med. Min ønskebrønd, min undergang. Jeg uddeler dråber til alle og får havet tilbage.

Indholdsfortegnelse

Forside af Giuditta R

Tine Høeg	Det er vinter, ingen behøver være lykkelige	s. 3
Victor Boy Lindholm	Stimorol	s. 5
	Fest-forbi-fleece	s. 6
Laura Laurent		s. 7
Carsten Müller Nielsen	Det samme mønster	s. 8
Anna Møller	Stikbold	s. 10
	Oktober	s. 12
Cindy Linn Brown	Output	s. 14
Thomas Bach Skaarup	En trommeslager	s. 15
	Vadeheste	s. 16
	Rundt sving	s. 17
Anders Nissen Bonde		s. 20
	En februardag i den gullige sne	s. 21
Leif Achton-Lynegaard	SORTVINGE NAT	s. 22
Marie Melchiorson	Fem tekster	s. 23